WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

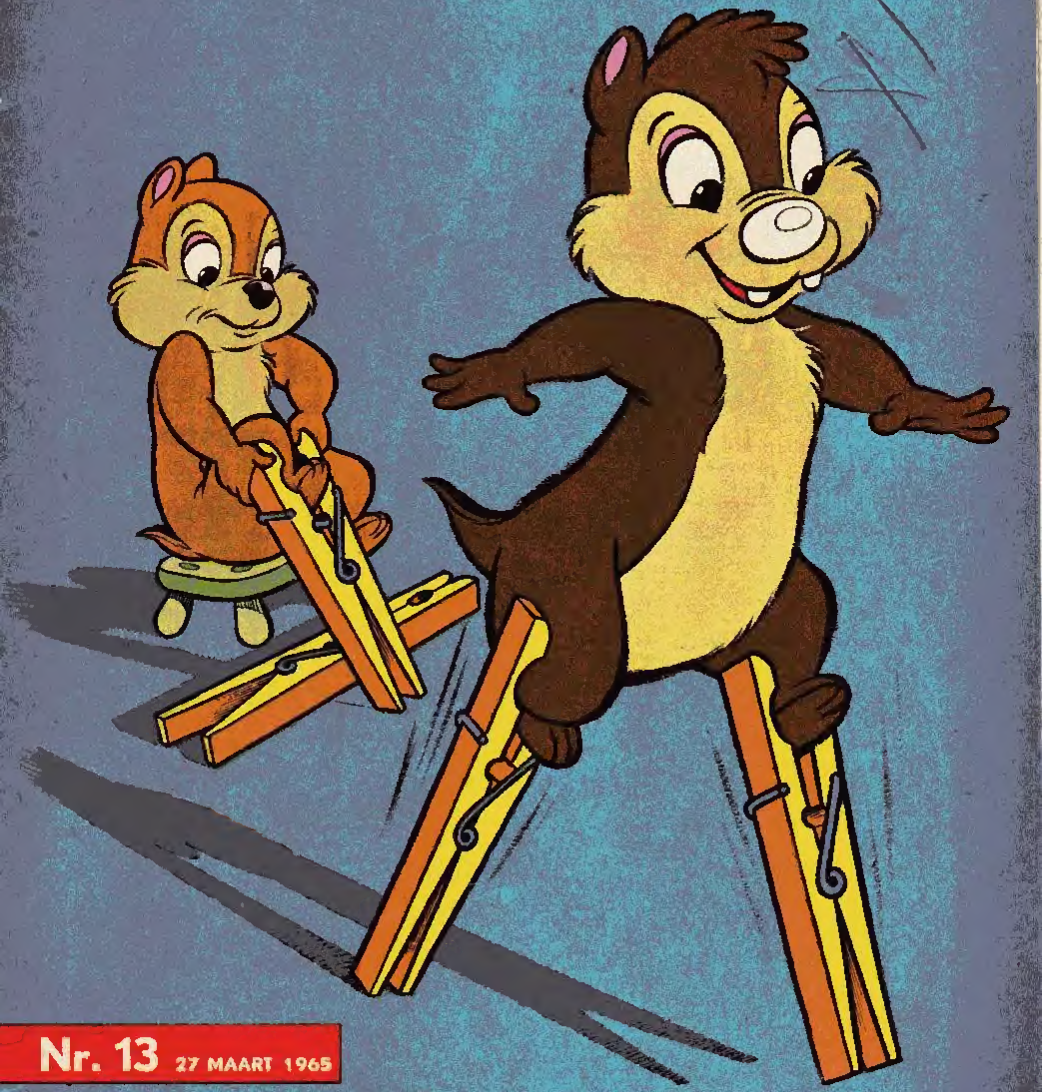

Nr. 13 27 MAART 1965

Beste vrienden en vriendinnen

EEN tijdje geleden kwam Wolfje in paniek bij me.
„Oom Donald," riep hij. „Kom alstublieft gauw! Vader is weer eens bezig. Ik ben bang dat hij de grootste biggeval uit zijn loopbaan als biggetjes-jager heeft gemaakt!"
Ik ging meteen met Wolfje mee, dat begrijp je!
Toen we bij het huisje van de Wolf kwamen, zagen we Midas druk bezig iets uit te leggen aan de biggetjes, die broederlijk naast hem stonden en aandachtig naar een grote stellage keken die in de tuin stond opgesteld.
„Zo, Midas," zei ik. „Wat voer je nu weer in je schild?"
De Boze Wolf draaide zich om alsof hij door een wesp werd gestoken; toen lachte hij. „Oh, ban jij het! Ik voer niks in m'n schild — ik heb m'n leven gebeterd!" Hij knikte voldaan. „En om dat te bewijzen, heb ik dit voor de biggetjes gebouwd — o ja, en natuurlijk ook voor Wolfje. Maar de biggetjes mogen het eerste ritje maken!"
„Wat is het?" vroeg ik.
„Een nieuwe vinding," zei de Wolf trots, „zelf bedacht. Het is een combinatie van een speeltuin en een kermis en een vrolijke keuken, met aan het eind een gooi-en-smijtspel met een vette hoofdprijs!"
„Zozo," zei ik. Dat „vette" beviel me niet.
„En hoe gaat dat den wel?"
„Kijk," zei de Wolf, „je gaat hierop staan, en dan gaat alles verder vanzelf."
En alles ging inderdaad vanzelf. De Wolf deed in zijn enthousiasme een stap vooruit, hij kwam op een klein platform terecht, en meteen werd hij in de lucht gegooid, er begonnen belletjes te rinkelen en lichtjes te branden, en daar ging Midas! Dwars door het hele apparaat schoot hij, hij draaide en hoste, werd geschud en gesmeten, en tenslotte vloog hij met een wijde boog aan de andere kant uit het apparaat.... regelrecht de schoorsteen van zijn huisje in!
Toen we naar binnen holden, zagen we bem daar zitten, in de grote kookpot die hij alvast boven een zacht vuurtje had gehangen.
De biggetjes vielen bijna om van het lachen en riepen: „Wat een vette hoofdprijs, wat een vette hoofdprijs!" — en toen renden ze weg, want Wolfje had zijn vader uit de ketel geholpen, en het humeur van de Boze Wolf kon op dat moment geen grapjes meer verdragen!

OOM DONALD

Onze wekelijkse prijsvraag nr. 13

In de hokjes van boven naar beneden woorden van de volgende betekenis invullen:
1. Daar slaap je op. 2. Kijk je mee. 3. Jongensnaam. 4. Muziekinstrument. 5. Sprookjesfiguur. 6. Jong schaap. 7. Tegenovergestelde van vast. 8. Klein stukje speelgoed. 9. Dier dat melk geeft. 10. Kleinste getal. 11. Is om mee te schrijven.
Wanneer je de juiste woorden hebt ingevuld, lees je in de rij rode hokjes van links naar rechts de naam van een klein voorwerp dat aan elke kant ogen heeft en toch niet zien kan! Ra, ra wat is dat? Schrijf het woord op 'n briefkaart en stuur deze vóór 1 april aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam. Vergeet niet duidelijk je naam, adres en woonplaats op de briefkaart te vermelden en zet in de linkerbovenhoek: Oplossing nr. 13", en daaronder, wat je wilt hebben: horloge of autoped!

Oom Donalds brievenbus

Marjan Flach, Sneek. Dat raadsel vond ik erg ingewikkeld, Marjan. Kocht juffrouw De Zwart het zwarte hondje? Je moet me de goede oplossing nog maar eens schrijven! Dag, Marjan!

Willeke Reijmer, Eindhoven. Heb je de pop met lange haren gekregen, Willeke? Hoe oud is je zusje, Elise? Ik moest haar en jou de groeten doen van de inwoners ven Duckstad. Dag, Willeke!

Willy van Dosselaar, Hoensbroek. Die tekening vond ik erg leuk, Willy, en het versje ook, maar helaas kunnen we het niet in DONALD DUCK zetten. Je oplossing van dat raadsel weet ik echt niet! Schrijf je ma die nog eens?

Truus v. d. Munnik, Rotterdam. Je hoeft maar in het ziekenlijstje te kijken, Truus, om een correspondentievriendinnetje uit te zoeken! Kun je goed accordeon spelen? Dag Truus!

Vergeat niet, als je schrijft naar Postbus 792, Amsterdam, duidelijk je naam en adres te vermelden en in da linkerbovenhoek van de envelop te zetten: OOM DONALDS BRIEVENBUS.

Opletten allemaal!

De winnaars van prijspuzzel nr. 6 zijn:

1e prijs: Klazientje Bakker, Tollenstr. 56, **Vlaardingen;**
2e prijs: Jan Langenberg, Duinweg 5, **Vlieland;**
3e prijs: C. v. Eck, **Lienden;** J. Ringersma, **Langezwaag;** A. en Tr. Brouwers, **Helmand;** Y. Wierzbicki, **Ridderkerk;** Fr. Arnold, **Leeuwarden;** H. en J. Heinhuis, **Steenwijk;** T. en P. v. d. Zwart, **Katwijk a. d. R.;** H. en G.-J. v. d. Wilt, **Garssel;** A. Leeman, **Utrecht;** B. Borrat, **Herten.**
4e prijs: R. Romijn, **Uitwijk;** J. Jeuring, **Witteveen;** N. d. Jong, **Breda;** G. Oord, **Deventer;** J. Stam; **Moordrecht;** Chr. Postma, **Harich;** R. Meartens, **Rotterdam-4;** H. Kempers, **Zeihem;** Cl. Strik, **Zwolle;** H. v. Vuure, **Ransdorp-A'dam;** M. Claessens, **Aarschat, Belg.;** Tj. d. Jong, **De Lier;** J. Stallingen, **Heer;** R. Dewachter, **Hemiksan, Belg.;** C. v. Dam, **Den Haag;** E. v. Drunen, **Middelburg;** C. Eelsing, **Winkel;** W. Bijl, **Giethoarn;** C. v. Doornik, **Den Dolder;** B. v. d. Schagt, **Baarn.**

De oplossing van prijsvraag nr. 11 luidt: MAART LENTEMAAND.

Ons ziekenlijstje

Lilian van Putten is 13 jaar. Ze spaart speldjes en foto's ven de Beatles. Haar adres is: Kan. v. d. Putstraat 11, Nijmegen.

Nel Brouwer is 20 jaar en zou graag wat gezellige briefjes en kaarten krijgen. Haar adres is: Hollandseweg 35, Wageningen-Hoog (Post Bennekom).

Tounie de Vries is 12 jaar. Sturen jullie haar eens een brief of kaart? Haar adres is: Gooise Kinderziekenhuis, Zaal M4, Crailose weg, Huizen (Post Bussum).

Dolf Lever spaart reprodukties van Anton Piek. Zijn adres is: Militair-Sanatorium, Paviljoen A, Kamer 1, Utrechtseweg 303, Amersfoort.

✳ PRIJZEN ✳

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: 'n badmintonspel; 20 vierde prijzen: 'n bal.

WALT DISNEY

Donald Duck

en de regendans

WAT ER GEBEURDE: Donald, op zoek naar een goudmijn in opdracht van oom Dagobert, wordt door Indianen gedwongen een regendans uit te voeren op een plein dat bedekt is met ,,zachte stenen'' . . .

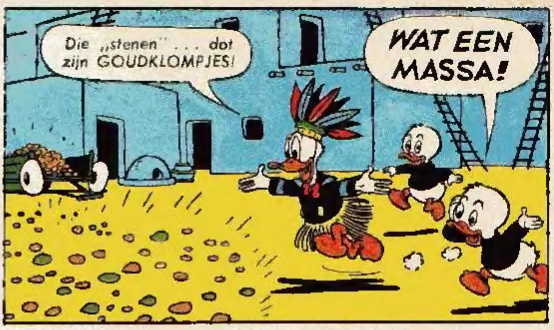

Het lijkt wel of hij helemaal niet weet wat goud waard is!
Jij niet praten — jij DANSEN!
(Stik!) Eh, ja meneer!
Oh, bah! Daar dans ik nou op een schat, en ik krijg er geen cent van!
Haor eens, jongens, herinneren jullie je de raaksignalen van de padvinders nog?
Ja!
Jawel!
Ik zal nog wat hout halen!
Ik zal het vuur maken!
Ik zal een deken halen!
Huh? Wat voeren die jongens nu weer uit?
?

Kleine snaterbekken leren Indiaanse gebruiken snel, maar hun spelling zijn onleesbaar!
Dit is padvinderstaal, meneer!
Het is een geheimschrift dat alleen een padvinder kan ontcijferen — en, natuurlijk, daorgeven tot de baadschap zijn bestemming heeft bereikt!
Uh huh . . . uh huh . . .
Eindelijk, op het kantoor van Dagobert . . .
Hier is iemand met 'n boadschap voor u, meneer Duck!
Het is dringend, meneer!
Wat? Ze hebben mijn gaudmijn gevanden maar . . . lieve help! Dat is zeker dringend!
Vlug, juffrauw Smit, geef die jongen een stuiver voor de maeite!
Laat mijn regenvliegtuigen opstijgen om regenzaad te zaaien en laat een stel stapelwolken aanrukken!
Hier, jach!
Nee, dank u! Hij kon er eens spijt van krijgen!
En terug in het darpje . . .
Oh, ik ben geradbraakt — oaah!
PLOEP!
Huh?

Het REGENT!
JOEHOE!

Bleke snaterbek hebben onze kudden gered, onze meren en beken, zij vullen zich tot ze overlopen! JALAHIHIHIHIIII!
OOEF!

En later . . .
Wij zijn bleke snaterbek veel dankbaar voor wat hij hebben gedaan!
Eigenlijk komt alle eer aan de jangens toe, graat apperhaotd!

En omdat wij zijn zeer dankbaar, wij jau geven kaart van de mijn waar zachte stenen vandaan komen!

WACHT! EEN OGENBLIK!
Oom Dagobert!

DAT is voor mij, jangen!
ZWOEST!

Voor het geval je het was vergeten: die mijn is van mij!
Hij heeft gelijk!

En om de waarheid te zeggen, IK heb die regen gemaakt!
Oef!

Dan jij wel aan apperhaafd willen vertellen hoe jij het daen!
Een andere keer, hoor! Ik moet nu eerst naar de mijn gaan kijken!

Gunst, oom Dogobert, die Indianen hebben die gaudmijn voor u gevonden — het minste wat u terug kon daen, was ze te vertellen hae u het gedaan hebt!
Onzin, jongen, ik heb het veel te druk!

Hm! Valgens deze koart is er een grate steen die de plek aanwijst waar we moeten zijn!
Oh!
PRIIIIEP!

Ik kan niet verder rijden, mencer Duck!
Verdraaid! Door de regen is het meer valgelopen!
Nou, door ligt dan uw mijn, oom Dogobert!

Verdraaid! Het kast me een kapitaal om dat meer draag te leggen!
WAAAH!
BAAAH!

Niet meteen kijken, jongens, maar het grate opperhoofd staat daar boven de dons van aam Dagobert te bestuderen . . vaar als er weer een droogte komt!!
EINDE

WALT DISNEY

Otto van Drakenstein

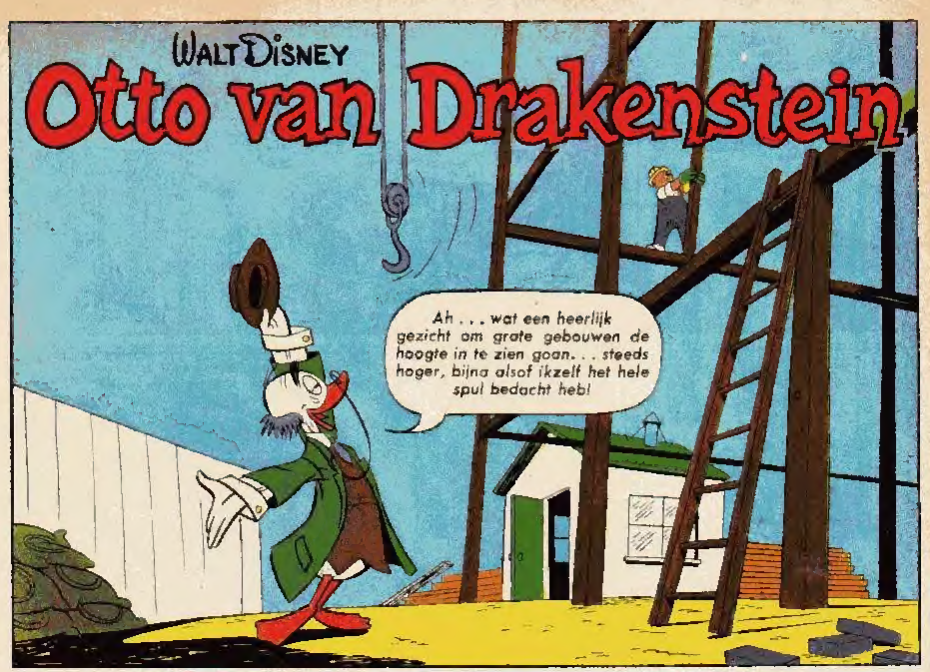

Kijk! Aantekeningen! Die zijn wel een miljoen waard — ik bewaar ze als een appeltje voor de dorst!
Oh!
Lowie! Kunnen wij toelaten dat een eend met een miljoen in zijn hoed rondloopt?

Maar, Kobus, we kunnen geen roofoverval of zo plegen, alleen voor een hoed!
Dat hoeft ook niet! Ik ben niet voor niets de slimste boef van de stad!

Ach! Dat was op het nippertje! Stel je voor dat ik die waardevolle aantekeningen zou hebben verloren — het zou me een fortuin gekost hebben!

Hier mot je wezen, hier mot je zijn! Dit is je ware! Je verliest nooit meer je hoed met deze hoedehaakjes!
!

Hé, dat klinkt interessant!
Jaja, meneertje, met dit simpele dingetje kun je de felste orkaan doorstaan! En het kost je maar een dubbeltje!

Hmm! De wind kan m'n hoed ook afblazen! Ik geloof dat het heel nuttig zou zijn om zo'n hoedehaak te hebben!
Goed zo, meneertje, ik zal 'em vastmaken!

Oh, dat kan ik zelf wel!
Kom, kom! Je haeft alleen maar deze haakjes vast te maken aan de . . (.

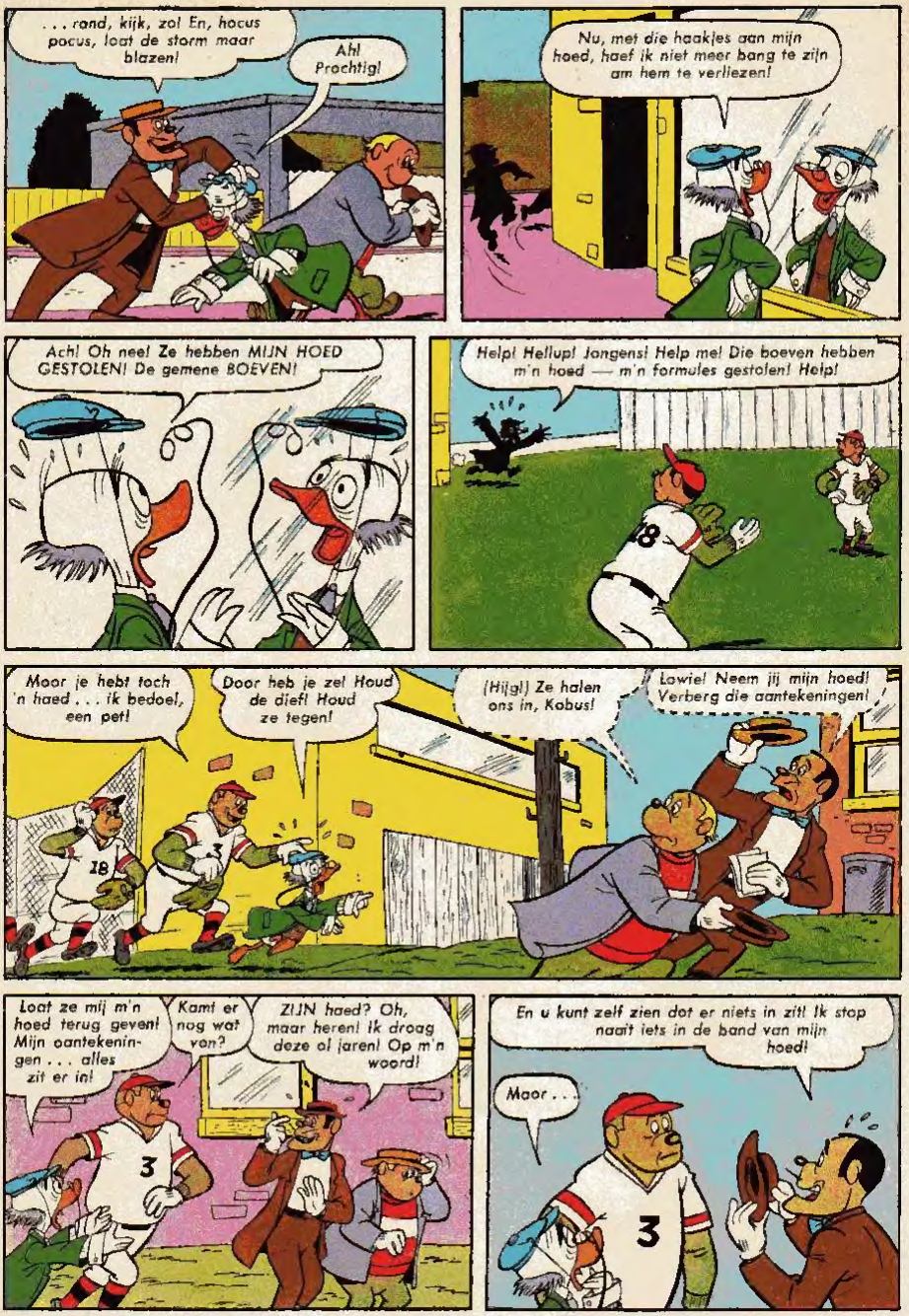
. . . rond, kijk, zo! En, hocus pocus, laat de storm maar blazen!
Ah! Prachtig!
Nu, met die haakjes aan mijn hoed, hoef ik niet meer bang te zijn om hem te verliezen!
Ach! Oh nee! Ze hebben MIJN HOED GESTOLEN! De gemene BOEVEN!
Help! Hellup! Jongens! Help me! Die boeven hebben m'n hoed — m'n formules gestolen! Help!
Maar je hebt toch 'n haed . . . ik bedoel, een pet!
Door heb je ze! Houd de dief! Houd ze tegen!
(Hijg!) Ze halen ons in, Kobus!
Lowie! Neem jij mijn hoed! Verberg die aantekeningen!
Laat ze mij m'n hoed terug geven! Mijn aantekeningen . . . alles zit er in!
Kamt er nog wat von?
ZIJN haed? Oh, maar heren! Ik droag deze ol jaren! Op m'n woord!
En u kunt zelf zien dat er niets in zit! Ik stop naait iets in de band van mijn hoed!
Maar . . .

Je kunt wel zien dat hij iemand is die zijn naam in zijn hoed draagt, maar in de mijne staat geen naam!
Oh, is dat waar?
Ik zal het jullie laten zien! Kijk! Als ik hierop druk, dan...
Een klopdeksel!
Zie je?
Huh? Wie is POVDKKW?
DEZE HOED IS VAN POVDKKW
Professor Otto Von Drokenstein, de Knapste Kop ter Wereld... oftewel ikzelf! Geef mij dus mijn eigendom terug, boeven!
OEI!
Hoh! Ik heb zo'n gevoel dat de politie wel belang zal stellen in die haededieven!
Nou en of! En jullie jongens, wil ik belonen met...
Oh, we hoeven geen beloning te hebben!
Dat weet ik! Alleen of een ontmoeting met mij is een grote beloning! Maar toch wil ik jullie mijn handtekening geven!
Je hoeft het niet uit te spreken! Je hoeft er alleen maar naar te kijken en er trots op te zijn... net als ik!
POVDKKW

FELICIO en zijn waakhond

Een avontuur uit het leven van een ijzersterke zigeuner, opgeschreven door WIM MEULDIJK

ZACHTJES zingend liep Felicio door de hoofdstraat van de kleine stad Hamsterdam. „Rummeldepummeldehumtumtum," zong hij zo ongeveer „Leve dit lijf, het heeft het fijn, omdat hij niet alleen hoeft te zijn! Want deze hier bezit een bloem!"

De bloem waar hij het over heeft, groeit eenzaam op een stukje land naast het grote gebouw van de Hamsterdamse Geldbank Felicio heeft de bloem twee maanden geleden ontdekt, toen hij toevallig langskwam met zijn orgeltje, en hij heeft onmiddellijk zijn reistent uitgepakt en is bij de bloem gaan kamperen om haar te beschermen tegen stormwind en plattrappen en de andere gevaren die een opgroeiende bloem bedreigen. Het is werkelijk al die moeite waard geweest, want het een prachtige bloem geworden met oranje blaadjes en een geel hart. Zoiets kun je ook wel aan Felicio toevertrouwen, hij heeft urenlang voor de opvoeding van de bloem gezorgd; haar nat gehouden met kopjes water als de zon te hard scheen en haar droog gehouden met zijn oude parapiu toen er een enorme regenbui naar beneden plensde! Er zijn telkens kinderen komen kijken, die wisten wat een bloem waard is, maar de meeste grote mensen hebben Felicio uitgelachen omdat ze het overdreven vondan dat zo'n grote man zoveel zorg besteedde aan de gezondheid van een bloem Vooral de directeur van de Hamsterdamse Geldbank kon het niet nalaten, iedere morgen als hij uit zijn auto stapte, spottend naar die malle zigeuner te kijken vóór hij 't statige gebouw inliep. Een keer, toen Felicio net bezig was om de grond om de bloem voorzichtig los te maken met een oude vork, heeft de bank-directeur niet zich kunnen inhouden. Hij deed een paar stappen opzij naar het stukje land en riep „Hela, jij daar! Heb jij niets betera te doen, grote vent! Dat zit daar maar de hele dag rond te lummelen bij een bloemetje, bah! Ga liever echt werken!" Felicio heeft toen heal verbaasd opgekeken. „Dit lijf kan niks," mompelde hij „De bloem heeft niemand en dit is het beste werk dat deze hier kan uitvoeren, hij is best wel nuttig, jongen!"

De bankbaas heeft zich woedend omgedraaid en terwijl hij de stoep opwandelde, riep hij nog. „Onzin! Wat ik doe, is nuttig! Ik bewaak en verzorg het geld van andere mensen, dat is belangrijk werk!" De directeur is naar binnen gegaan, waar iedereen voor hem boog en hij is handenwrijvend naar de grote kluis gegaan, waar het geld in keurige stapeltjes en in dikke bundels opgeslagen lag! Hij voerde belangrijke gesprekkan met kooplieden en hij dronk kopjes koffie met rijke mensen, die kwamen kijken of hun geld wel veilig lag in het bankgebouw van de directeur, en die allemaal zeer gerustgesteld weggingen als ze de ijzeran kluisdeuran en de glimmende alarmbellen badden gezien Een druk leven heeft die directeur, dat vindt hij zelf ook Iedere keer als hij zijn klanten nakeek door het zijraampje van zijn deftige kantoor, zag hij Felicio weer zitten voor zijn tentje en bij die bloem Het is niet goed te begrijpen waarom die directeur zich dan weer zo vreselijk ergerde aan de zigeuner, want eigenlijk deden ze allebei hetzelfde Felicio beschermt een bloem en de directeur al dat geld

Nu jullie dit alles weten, keren we terug naar Felicio Hij staat stil in die straat, want hij heeft een ontdekking gedaan Er is een winkel aan zijn linkerhand een zaak waar ze allerlei huisdieren verkopen Het zit vol met poezen en hamsters, maar Felicio kijkt naar een heel klein hondje in een hoek. Het keft aan een stuk door. „Jongens!" denkt Felicio, „dat moet hij hebben Een waakbond voor zijn bloem! Dan hoeft Felicio niet meer ongerust te zijn als hij even weg moet om met zijn orgeltje wat centjes te

illustratie JAN WESSELING

verdienen voor soep met de dagelijkse sliertjes an kunstmest voor de bloem!" Felicio gaat naar binnen en koopt het hondje. Hij krijgt het beestje heel goedkoop — voor één gulden — omdat de dierenwinkelmeneer blij is dat hij dat keffertje kwijt raakt Hij kan eindelijk de plukken watten uit zijn oren halen. Er is een gebruiksaanwijzing bij het kefhondje Het is eigenlijk het omgekeerde van een gewone waakhond. Het blaft de hele dag, behálve als ar onraad is „Als die hond niet blaft, is er gevaar," zegt de winkelbaas nog terwijl hij Felicio uitlaat „Veel plezier ermee! Pfff, wat een opluchting dat ik dat herrie-mormel kwijt ben!" Felicio loopt snel en blij terug naar het landja naast de bank Het hondje huppelt snel en blij achter bem aan De winkelman heeft niets te veel gezegd die bond keft warkelijk aan een stuk door

Maar Felicio vindt bet wal aen grappig geluid Hij slaat een stokje in de grond en maakt 't kefhondje vast aan een stukje touw Nu bezit hij een bloem die mool is en lekker ruikt an een hondje dat keft Hij voelt zich nu helemaal niet eenzaam meer! Het leven is fijn!

Om vijf uur verlaat het personeel het bankgebouw Ook de directeur komt naar buiten Hij heeft hoofdpijn van bet geldnaskijken en van de gesprekken Hij wordt belemaal paars als hij nu op het landje ook nog bet kefhondje ziet en hoort „Nu is het genoeg!" roept hij „Morgen laat ik jullie alledrie oppakken en wegjagen! Jullie zijn een overlast en een plaag voor mijn nette bank, schavuiten! Bah!" Hij zwaait met zijn vuist en Felicio zwaalt terug, want hij heeft niets verstaan door het gekef „Koest Kazan!" zegt Felicio, maar bet hondje keft door Zelfs terwijl bet bondebrood eet, keft het nog tussen de happen door Ook als bet donker wordt keft het hondje.

Om elf uur keft het bondje
Om twaalf uur keft het hondja
Om één uur keft het hondje
Om twee uur keft het hondje
Om HALDRIE IS HET HONDJE INEENS STIL!

Felicio wordt meteen wakker. Hij was met het kefgeluid in zijn oren in slaap gevallen, nu het ophoudt, schrikt hij van de stilte

Felicio zat zijn hoed op en kruipt zijn tentje uit Is er warkelijk onraad? Waar dan? Da bloem staat met gesloten blandjas ta wiegelan in het maanlicht Dat is in orde! Maar ... uit bet bankgebouw koman twee mannen. De directeur is er niet bij! Die slaapt thuia

De mennen hebben grote zekken op bun rug Je boort de zilveren guidens rinkelen Ze hebben meskera voor en kniptangen in hun zijzakken Daarmee hebben ze aerst de draden van de alarmbellen doorgesneden Want goede boeven bouden niet van die herrie Ze springen in hun auto en willen de straat uitrijden Maar nu komen er tocb twee nachtpolitieagenten aanrijden De boevenauto moet uitwijken Hij rijdt bet stukje land op, ze kunnen zo de weg afsnijden an ontsnappen Ze rijden recht op het tentje af. Op bet bondje Op de bloem Op Felicio! „Ho, jongens!" roept hij, „daar kun je niet door, hoor! Daze hier maakt bezwaar. Dit lijf kan niks maar wel voor de bloem zorgen! Ho nou toch!" Da sterke spieren van Felicio spannen zich Hij pakt de auto bij de voorkant vast Hij duwt bam omhoog en schudt de boevan eruit. Terwijl de agenten de bandieten pakken, legt Felicio aen knoopje in de auto! Om te onthouden dat hij dit morgen aan de bankdirecteur moat vertellen. Maar dat hoeft niet De volgende morgen staat zijn heldendaad in alle krantan. De directeur komt snikkend en dankbaar bij Felicio Hij geeft hem honderd gulden voor het kefhondje, dat voortaan de bank bewaken zal en hij biedt Felicio aan om zijn bloem voortaan in da brandkast te bewaren voor hem „Mear joh!" roept Felicio, „wat ben jij dom! Den krijgt da bloem geen zon en dan gaat hij dood, hoor! Nee, Felicio koopt nu een stunen bloempot en dan neamt hij de bloem mee op zijn wereldreis! De frisse lucht is goed voor de blaadjes en voor zijn vel! Maar hij wil wel eerst een feestmaal hebben Vijf liter soep met veel sliertjes, dat is gezond!"

WALT DISNEY
Willie Wortel
Willie Wortel is een vriendelijke uitvinder, die het goed met de mensen meent, en daarom is hij er steeds op uit zijn medeburgers te helpen .
Nog bedankt dat u deze fijne doe-niets-fiets met atoomaandrijving voor me hebt uitgevonden, meneer Wortel! Het gaat veel gemakkelijker dan gewoon fietsen!
Ah, wat geeft dit werk je toch voldoening!
WILLIE WORTEL
UITVINDER
KNAPPE KOP + TOFFE JONGEN
Maar zelfs een tevreden uitvinder heeft za nu en dan vakantie nodig
Pom-pom die deldam!
HOEDEN HIER
Ik denk dat ik maar eens een ogenblikje naar de middeleeuwen ga! Lekker rustig en zo .
En in een oogwenk .
Ahh van zo n klein uitstapje knap je echt op! Rust geen zorgen geen uitvindingen
POP!
Hé, wacht eens . Dat arme vrouwtje doet haar was nog met de HAND . . . en in een beekje!

en wat een verschrikkelijk ouderwetse manier van reizen op zo'n ongemakkelijke paarderug! Och, och!
KLIPPERDE KLOP!

Ach, ik krijg gewoon medelijden met die arme mensen, die 't zonder alle moderne gemakken van mijn uitvindingen moeten stellen!

Ik moet ze zo gauw mogelijk helpen!
POP!

En dus
Ik zal beginnen met mijn automatische wasmachine en mijn sport auto! Dat is voorlopig wel genoeg!

Daar kom ik aan Middeleeuwen! Opgelet!

En terug in de Middeleeuwen
Jaehae, mevrouw! Hier is een machine die de was voor u doet!
Oh, vreemde heer, hoe is dat mogelijk?

Kijk, je hoeft dit ding alleen maar in het dichtst bijzijnde stopcontact te steken en dan gaat het vanzelf , oh laat maar! Het hoeft niet meer!

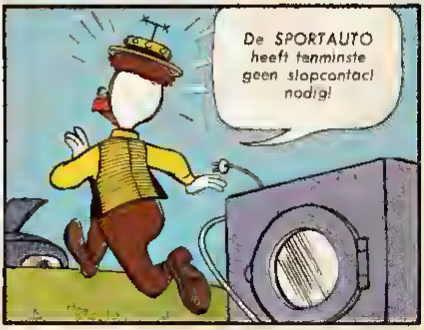
De SPORTAUTO heeft tenminste geen stopcontact nodig!

Ha! Door komt een ridder aan! Wat zal hij opkijken dat hij de kracht van 150 paarden kan krijgen, verpakt in dit ene, simpele, handige autootje!
JOEHOE! Hé daar!
TOET! TOET!
De ridder kijkt inder daad op, en zijn paard SPRINGT zelfs op, maar zeker niet van vreugde
Oei! Hij schijnt de vooruitgang van de techniek niet meteen te kunnen verwerken, de arme stakkerd!
HINI-I-IK!
KLONK!
AUW!
TSA! Denkt ge, vreemdeling dat een ZWARE RIDDER zich door een dreun op zijn hersenpan laat afschrikken?! NIMMER!
Eh? Dat lijkt wel een voor vader van de beruchte ZWARE JONGENS, woor we in de twintigste eeuw mee te kampen hebben!
Ik zal u met mijn zwoord doorsteken, monster!
Nee, nee! Niet doen! Dit is geen monster, dit is een AUTO!
KRI-I-IKS!
Nou heb je een lek geprikt in de radio tot met dat rare zwaard von je!
Bylo! Het monster spuwt een vurige stroom uit! TEUNIS ! HELP!
FSSSJ!
Spreek een toverspreuk uit over dit vuurspuwende monster! Het belaagt mij! Laat het ophouden met ~ spuwen!
Ik ben al in aantocht, heer! Maar mij dunkt dat het monster met n paar ferme slagen op de vlucht gejaagd kon worden! Laten wij het proberen!

Ik ga er vandaar mijn auto is maar voor een klein bedrag verzekerd
PLONK!

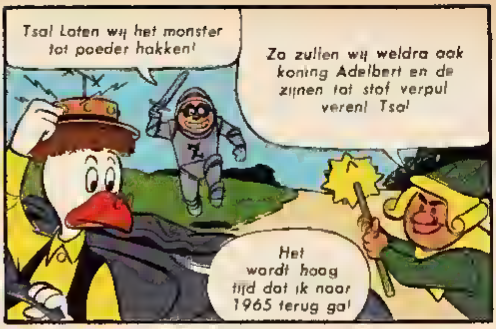
Tsa! Laten wij het monster tot poeder hakken!
Zo zullen wij weldra ook koning Adelbert en de zijnen tot stof verpulveren! Tsa!
Het wordt hoog tijd dat ik naar 1965 terug ga!

Teunis! Brave tovenaar! Ge hebt het boze ondier weggetoverd! Ik wist wel dat ge een knap tovenaar waart!
Oh, heb ik het weg getoverd? Eh gunst ja wat knap van mezelf, hè?
POP!

Oef! Dat was op het nippertje! Maar die Zware Ridders zijn nog niet van me af!

Ze hadden het over een koning Adelbert en zijn ridders nou, die zullen mijn hulp dan wel nodig hebben tegen die gemene Zware Ridders! Als ik bedenk wat hun lieve achterachterkleinzoontjes, de Zware Jongens, allemaal uitspoken

Maar tot nu toe hebben mijn moderne uitvindingen niet veel succes gehad in de Middeleeuwen Ah! Daar is mijn denkhoed!
ROBOTJE-IN HET-DOOSJE
SSTT! DENKHOED!

PIEP!
PIEP!
PIEP!
PIEP!
PIEP!
Met die piepgeluiden aan m n hoofd is het net of ik m n hersens hoor kraken — dat helpt me om na te denken!

IK HEB HET!
Mijn uitvinding moet gericht zijn op hun manier van denken en leven Natuurlijk, DAT IS HET!

En een paar dagen later ...
Hij is klaar ... KACHELPIJP, een opwindbaar robotpaard dat een veel langer leven heeft dan een gewoon paard en nooit moe wordt!
Hij heeft in-en-uitschuifbare poten! Hij kon zakken, zodat je gemakkelijk op kunt stijgen ... wat een voordeel voor de ridders met hun zware wapen rustingen!
WIIII!
En hij schiet amhaag wat een groot gemak is als je over een hage muur moet springen of op een olifant over wilt stappen!
WOEMP!
En nu ga ik mijn geschenk aan koning Adelbert brengen!
Jaehoel Mevrouw! Kunt u me de weg wijzen naar het kasteel van koning Adelbert?
Immer voorwaarts, vreemdeling!
En kunt ge me zeggen wat het nut is von dit vreemde was apparaat? Ik kan niet eens zien wat ik doe daarbinnen!
Eh, ik kom later wel eens terug om u te helpen! Ik heb nu geen tijd!
En nu als de wind naar het kasteel van koning Adelbert! Met dit stalen strijdros kan hij het gemakkelijk tegen de Zware Ridders opnemen!
Ahoy, daar ... LAAT ME ERIN!

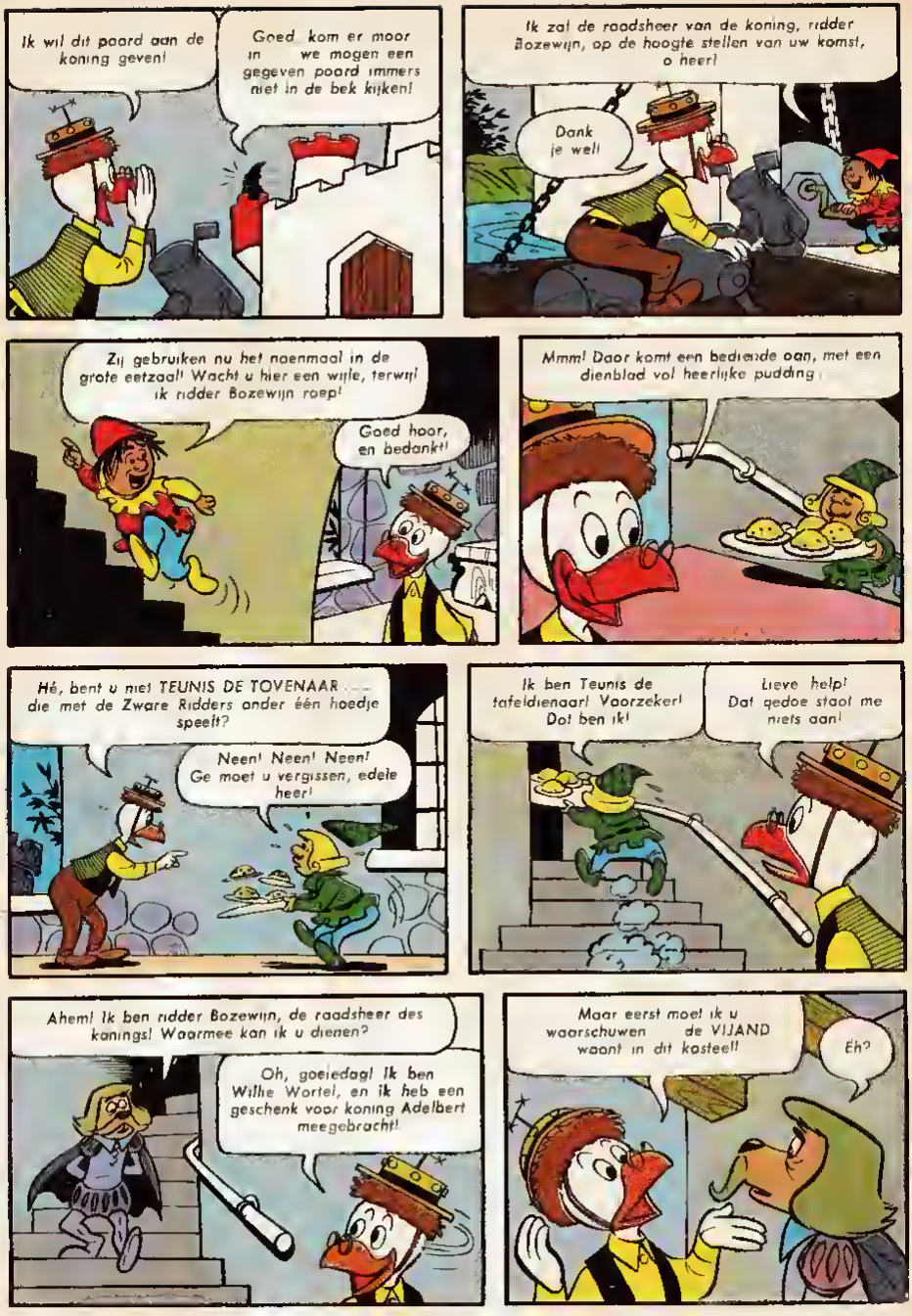
Ik wil dit paard aan de koning geven!
Goed kom er moor in we mogen een gegeven paard immers niet in de bek kijken!
Ik zal de raadsheer van de koning, ridder Bozewijn, op de hoogte stellen van uw komst, o heer!
Dank je well
Zij gebruiken nu het noenmaal in de grote eetzaal! Wacht u hier een wijle, terwijl ik ridder Bozewijn roep!
Goed hoor, en bedankt!
Mmm! Daar komt een bediende aan, met een dienblad vol heerlijke pudding!
Hé, bent u niet TEUNIS DE TOVENAAR die met de Zware Ridders ander één hoedje speelt?
Neen! Neen! Neen! Ge moet u vergissen, edele heer!
Ik ben Teunis de tafeldienaar! Voorzeker! Dat ben ik!
Lieve help! Dat gedoe staat me niets aan!
Ahem! Ik ben ridder Bozewijn, de raadsheer des konings! Waarmee kan ik u dienen?
Oh, goeiedag! Ik ben Willie Wortel, en ik heb een geschenk voor koning Adelbert meegebracht!
Maar eerst moet ik u waarschuwen de VIJAND woont in dit kasteel!
Eh?

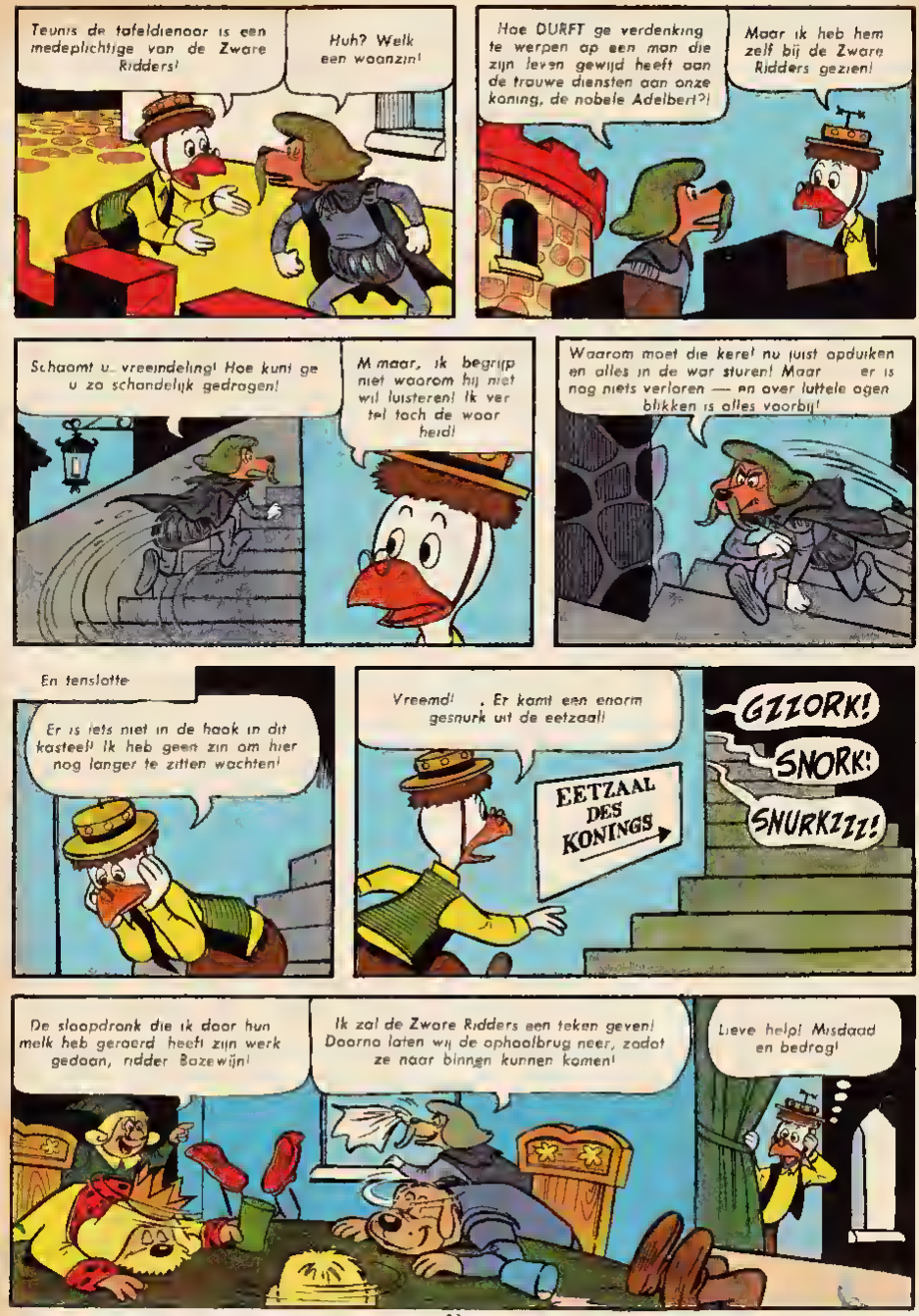
Teunis de tafeldienaar is een medeplichtige van de Zware Ridders!
Huh? Welk een waanzin!
Hoe DURFT ge verdenking te werpen op een man die zijn leven gewijd heeft aan de trouwe diensten aan onze koning, de nobele Adelbert?!
Maar ik heb hem zelf bij de Zware Ridders gezien!
Schaamt u.. vreemdeling! Hoe kunt ge u zo schandelijk gedragen!
M maar, ik begrijp niet waarom hij niet wil luisteren! Ik vertel toch de waarheid!
Waarom moet die kerel nu juist opduiken en alles in de war sturen! Maar er is nog niets verloren — en over luttele ogenblikken is alles voorbij!
En tenslotte
Er is iets niet in de haak in dit kasteel! Ik heb geen zin om hier nog langer te zitten wachten!
Vreemd! . Er komt een enorm gesnurk uit de eetzaal!
EETZAAL DES KONINGS
GZZORK!
SNORK!
SNURKZZZ!
De slaapdrank die ik door hun melk heb geroerd heeft zijn werk gedaan, ridder Bozewijn!
Ik zal de Zware Ridders een teken geven! Daarna laten wij de ophaalbrug neer, zodat ze naar binnen kunnen komen!
Lieve help! Misdaad en bedrog!

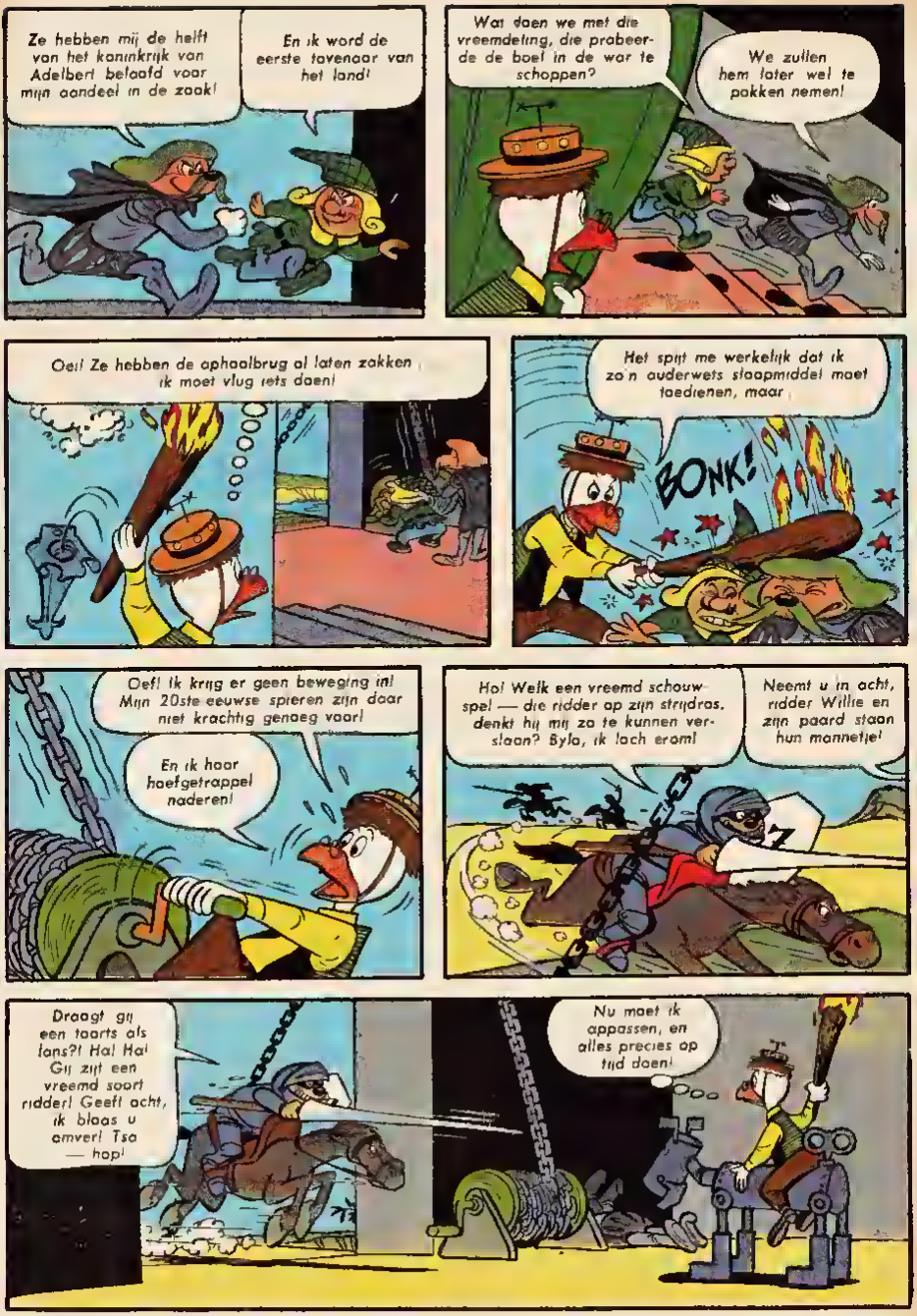
Ze hebben mij de helft van het koninkrijk van Adelbert beloofd voor mijn aandeel in de zaak!
En ik word de eerste tavenaar van het land!
Wat doen we met die vreemdeling, die probeerde de boel in de war te schoppen?
We zullen hem later wel te pakken nemen!
Oei! Ze hebben de ophaalbrug al laten zakken; ik moet vlug iets doen!
Het spijt me werkelijk dat ik zo'n ouderwets slaapmiddel moet toedienen, maar;
BONK!
Oef! Ik krijg er geen beweging in! Mijn 20ste eeuwse spieren zijn daar niet krachtig genoeg voor!
En ik haar haefgetrappel naderen!
Ho! Welk een vreemd schouwspel — die ridder op zijn strijdros, denkt hij mij zo te kunnen verslaan? Bylo, ik lach eromi
Neemt u in acht, ridder Willie en zijn paard staan hun mannetje!
Draagt gij een taarts als lans?! Ha! Ha! Gij zijt een vreemd soort ridder! Geeft acht, ik blaas u omver! Tsa — hop!
Nu moet ik appassen, en alles precies op tijd doen!

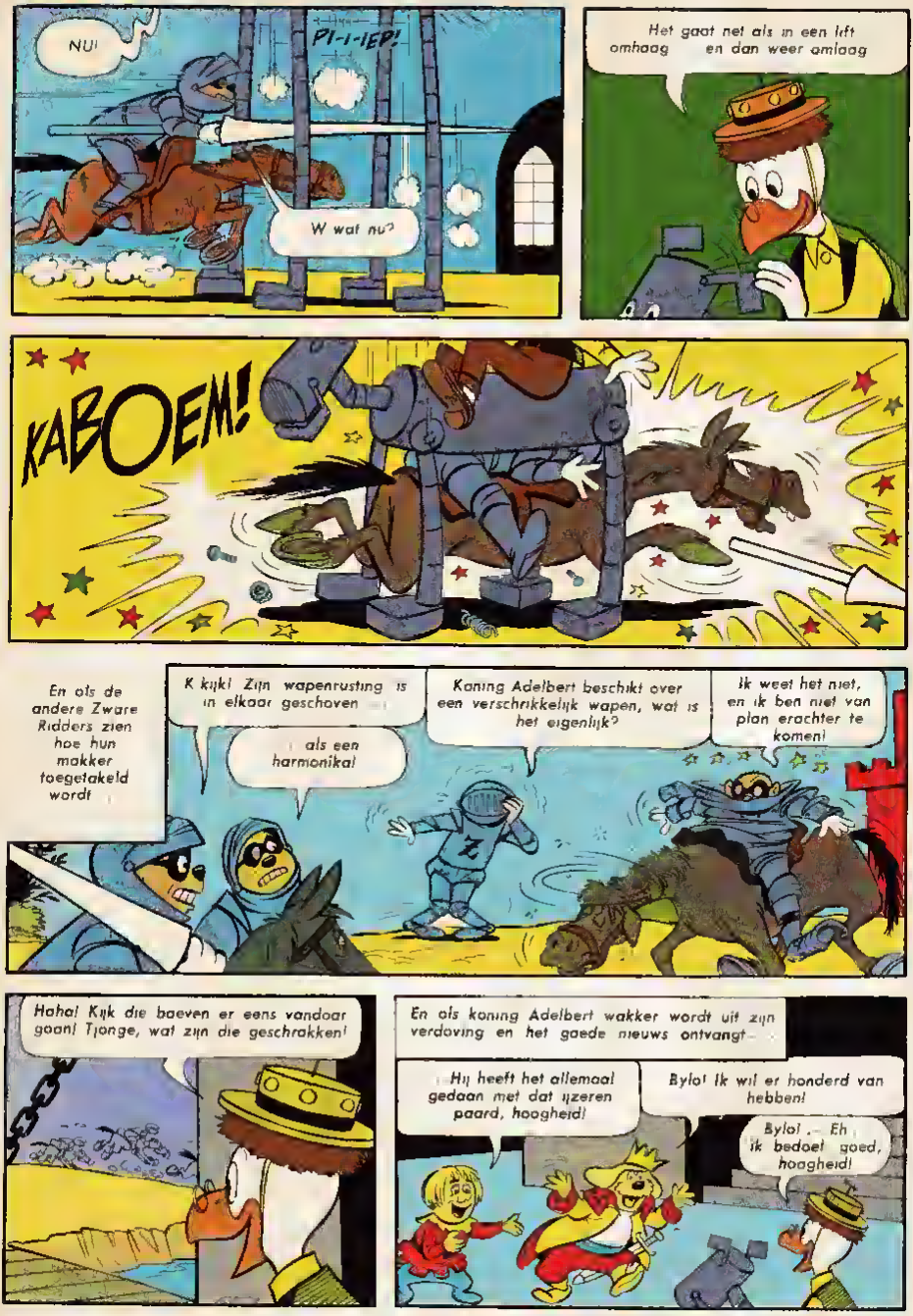
NU!
PI-I-IEP!
W wat nu?
Het gaat net als in een lift omhoog en dan weer omlaag
KABOEM!
En als de andere Zware Ridders zien hoe hun makker toegetakeld wordt
K kijk! Zijn wapenrusting is in elkaar geschoven als een harmonika!
Koning Adelbert beschikt over een verschrikkelijk wapen, wat is het eigenlijk?
Ik weet het niet, en ik ben niet van plan erachter te komen!
Haha! Kijk die baeven er eens vandoor gaan! Tjonge, wat zijn die geschrokken!
En als koning Adelbert wakker wordt uit zijn verdoving en het goede nieuws ontvangt
Hij heeft het allemaal gedaan met dat ijzeren paard, hoogheid!
Bylo! Ik wil er honderd van hebben!
Bylo! - Eh ik bedoel goed, hoogheid!

Dat is de grootste bestelling die ik ooit voor een van mijn uitvindingen heb gekregen!
Hela, vriendelijke vreemdeling!
Ge hebt me een apparaat om mijn was te doen beloofd weet ge nog?
Eh nou ik krijg het nogal druk, maar ik zal zien wat ik kan doen, haor!
En weer terug in Willies werkplaats .
PIEP!
PIEP!
PIEP!
Mijn denkbeeld brengt me vast wel op een idee, ik voel mijn hersens al kraken!
Aha! Natuurlijk dat is het! Daarmee sla ik twee vliegen in een klap!
Dus
Hé! Al zijn het geen RAS-paarden — het zijn tenminste WASpaarden!
We doen de was erin vóór onze echtgenoot uit trekt om te strijden . . .
En nadat hij een dag lang heeft gegaloppeerd en gesprongen, komt zelfs het smoezeligste hemd wit als sneeuw tevoorschijn!

Stevijn Costersz van Hoorn, scheepsjongen geworden bij de Watergeuzen, kan niet erg goed wennen. Tot overmaat van ramp raakt hij dan ook nog

de geuzentrouw van Stevijn Hazehart

door
TIM MARAN

illustratie:
HANS KRESSE

ONDER SPAANS KANONVUUR

„SCHIET op!" joeg de oude Haan Knijpvuist het scheepsmaatje het want in. „Ga helpen de beslagseizings te lozen!"

Een kleine kaapvloot lag weer op het punt, van Hoorn uit te zeilen. Zich met handen en voeten vastklemmend, een beetje duizelig vanwege de hoogte, trok Stevijn de touwen los waarmee de zeilen aan de ra's waren opgebonden. De wind woei zijn vlassige lokken door elkaar. En hij voelde hoe ook door zijn hulp de zeilkracht in het schip voer — de *Dolfijn* begon langzaam te trillen en te lopen. Van de wal en de andere schepen werd gewuifd en geroepen. „Goede vaart, hoezee!" Fier woeien de oranjewimpels van de masttoppen, wijd en glinsterend lag de zee voor hen open. Opeens kreeg Stevijn een malle bevlieging: hij durfde zowaar één hand los te laten, zijn muts van de kop te grissen en daar wuifde hij lustig: „Hoezee! Hoezee!"

Het leek wel of de geuzen geen ogenblik rust konden vinden. Dag en nacht waren er wel een paar schepen op prooi uit. Zij hadden hun jachtgebied ook wel goed uitgezocht: vlak aan de zo belangrijke scheepvaartroute van en naar Amsterdam, èn midden in het visserijgebied van de Zuiderzee. Het eerste was van groot belang voor de bevoorrading der Spaanse legers in de noordelijke Nederlanden, het tweede voor de voedselvoorziening van die legers. Elke klap die de geuzen konden toedienen, was dan ook van groot gewicht. Zo ging die dag kapitein Jan de Witte weer eens met een paar schepen kijken of er wat te doen viel. Zover van elkaar verspreid dat ze elkaar nog nèt konden zien, liepen de geuzen op hun gemak voorlangs de wind. Het scheepsvolk lummelde wat aan dek. De uitkijk tuurde de horizonten af. Stevijn hoopte innig dat er niets zou gebeuren. Hij wilde best bekennen dat hij zich

niet meer zo vreemd voelde aan boord, maar er aan gewend zijn — och heden neen, zover zou het ook wel nooit komen Al dat ruwe gedoe lag hem niet.
Uur na uur verstreek zonder dat er iets passeerde Toen even voor de middag, och hé, een opgewonden schreeuw „Achterulit — signääälll!!!" En daar had je de poppen weer aan het dansen iedereen begon te hollen en te jakkeren, vloog het want in, begon te schreeuwen alsof ze allemaal tegelijk doof waren geworden Ondanks zijn schrik en tegenzin ging Stevijn ook kijken. En ja, hoor, daar zag hij hoe het schip, dat in kielzijn recht achter hen voer, drie witte rookwolkjes uitstootte. Pas een tijd later bereikte het doffe gebons der kanonschoten zijn oor
„Wa wat betekent dat nou?" trok hij de maat die naast hem stond, aan de mouw Deze schreeuwde opgetogen „Ze hebben vijandelijke zeilen aan stuurboord achterulit ontdekt!"
Bevelen schaiden, alleman haastte zich naar zijn gevechtspost. In alle voegen knersend en krakend ging de *Dolfyn* overstag, het kielwater beschreef een witschuimende boog en overhellend onder de kracht van de schuins invallende wind bruiste het schip in zijn nieuwe koers En alsof zij met touwtjes aan de *Dolfyn* vastzaten, deden de anderen hetzelfde Een ondraaglijke spanning trilde over de dekken. De vuurpotten rookten bij de stukken En toen — jáää!' daar zagen ze de vijand. Zo helder, alsof ze met potlood tegen de blauwgladde hemel waren getekend, staken daar de machtige zeilen van tien — twaalf — zeventien galjoenen uit de kim op Het was een prachtig, maar ook angst wekkend gezicht . ... Daar baste een bevel van de kampanje, „Scheepsmaat - hier!" Stevijn haastte zich naar kapitein De Witte, want hij was nog banger voor hem dan voor de Spanjool
„Scheepsmaat, bezorg me 'n postduif'" — „Jawel, schipper!" Het was kapitein De Witte direct duidelijk geworden dat hij met zijn vijf scheepjes en op dit diepe, open water niets kon beginnen tegen zo'n machtige vloot; maar hij had toch nog iets voor hen in het vat, een postduif! Gauw krabbelde hij een boodschap op een vlies dun papiertje bevestigde dit aan een pootje van de duif en daarna gooide hij het diertje in de lucht Even fladderde de duif rond, dan schoot hij, als een pijl uit de boog weg recht op Hoorn aan! Daar zouden helpers van de kapiteln hem opvangen en binnen de kortst mogelijke tijd zouden er twee dingen gebeuren de andere Hoornse geuzenschepen zouden meteen uitzeilen, en andere postduiven zouden met eendere boodschappen opstijgen in de richting van Enkhuizen en Stellinghout ' En in het volste vertrouwen dat deze dingen zouden gebeuren, volgde kapitein Jan de Witte de Spaanse galjoenen daarbij ervoor zorg dragend dat hij buiten het bereik van hun zware kanonnen bleef. Op hun beurt zeilden de galjoenen bedaard voort, natuurlijk hadden zij de geuzenschepen opgemerkt, maar zij waren zich te bewust van hun kracht en van het voordeel dat zij op diep, open water boven de geuzen hadden, om zich er al te druk om te maken.
Toen zij het Zuidergat bereikten, het brede vaarwater ter hoogte van Enkhuizen, prikten er nog meer zeilen in de horizon. Gejuich steeg op van de geuzenschepen het waren hun strijdmakkers uit Stellinghout, die direct na ontvangst van de postduiveboodschap, waren uitgezeild! En verder naar het noorden zouden ongetwijfeld

de maats van Enkhuizen de Spanjooi opwachten. Langzaam sloten de jagers hun prooi in.

Weerom verstreek bet ene uur na het ander. De zon zakte naar de kim. Ten prooi aan hoge opwinding stond Haan Knijpvuist aan de verschansing, beurtelings woedend naar de machtige zeilen vooruit en naar de zon kijkend. „Haan . . . !" trok Stevijn hem kleintjes aan de arm. „Hoe g-gaat dat nou . . . ?"

„Hoe het gaat?" snauwde Haan. „Het gaat slecht, beroerd, om 'r misselijk van te worden!"

„H-hoezo, Haan?" — „Nou, als we niet opschieten, zwemt die vette paling ons zo de fulk uit!"

„Be-bedoel je dat 'r dan niet gevochten hoeft te worden?" Het klonk zo hoopvol, dat de oude zeeschuimer een boze, wantrouwende blik op het scheepsmaatje wierp. „Wat ik bedoel, aap van een jongen, is dat, wanneer de Spanjool kans ziet vóór donker onder het Krepelzand te komen, wij wel dágmet-het-bandje kunnen zeggen. Want dan gaan die lamplepers natuurlijk niet de Kil op, maar kruipen ze voor de nacht onder de veilige moedersrokken van Medemblik!" — „Zozo," welfeide Stevijn, die er geen biet van snapte.

Inderdaad volgden de Spanjaarden deze gedachtengang. Maar wat gebeurde er toen? De geuzenvloot van Enkhuizen, die vooruit was gezeild om de Spanjaarden aan de ingang van de Kil op te wachten, merkte hoe deze afzwenkten om bij het laatste daglicht nog tussen de vaste wal en het Krepelzand door te komen. Onmiddellijk wendde zij pogingen aan om de vijand de doorgang te beletten en tóch de Kil op te dwingen. Want zulke koppige doorzetters waren het nou! In kielline voorlangs de Spaanse vloot zeilend, openden de geuzen het vuur. Salvo op salvo donderden zij los, telkens overstag zwenkend om de vijand de pas af te snijden. Maar ocharm, het leek erop of een keffertje probeerde een stier van zijn stal weg te houden! Log begonnen de Spaanse galjoenen te laveren, terwijl ze bedaard voortkoersend op Medemblik, beurtelings over stuur- en bakboord hun zware bassen lieten spreken.

Geweldige opwinding koorstte over de geuzenschepen van Hoorn en Stellinghout, die achter de Spaanse vloot aankwamen. „De maats van Enkhuizen hebben het met de vijand aan de stok!" brulde het volk met gebalde vuisten. „Moeten we ze het alleen laten opknappen?" Als een gekooide tijger beende kapitein Jan de Witte over de kampanje. Plotseling snauwde hij een bevel, dat door de hele bemanning met donderend gejubel werd ontvangen. Een grote, rode vlag — de beruchte „Bloedvlag" der Watergeuzen! — ontplooide zich in de mast, ten teken aan de andere schepen: „Ik val aan — volg mij!" Krakend in tulgage en romp stoof de *Dolfijn* naar voren. Een heftige zwenking smeet haar dwars op de koers van de vijand en tezelfdertijd

braakten met oorverdovend kabaal vijftien kartouwen vuur en vernieling uit. Bolderend smakten de rampaarden achterulit en vooruit. Kruitdamp beet prikkelend in de ogen en de keel. Zware smookwolken onttrokken de vijand aan het gezicht. Meteen ging de *Dolfijn* overstag, zij wendde de vijand haar andere zijde toe en daar daverde het nogmaals uit vijftien kanonlopen en even zovele gloeiende, ijzeren kogels werden met loeiend lawaai weggeslingerd. De kapitein boefde geen bevelen meer te geven, iedere man verstond zijn taak en sjouwde voor tien. De andere schepen volgden het voorbeeld van hun aanvoerder en het tumult van de kanons was niet van de lucht. De vijand schoot terug. Hoog door de lucht kwamen angstwekkende geluiden aanzetten. Zij gierden over de zeilen, plonsten in witte, slssende schuimfontelnen in de golven. En ál heviger werd het kanonvuur. Iemand schudde Stevijn heftig heen en weer en een krakerige stem beet hem in het oor: „Als de weerga naar de kampanje! In het gevecht hoort de scheepsjongen bij zijn schipper!" en een schop tegen zijn broek zond hem op weg.

Piepend van ontzetting vloog Stevijn de kampanje op. Och heden, in het gevecht hoort het scheepsmaatje bij zijn kapitein . . . maar daar, waar de kapitein stond, hoog boven het dek, kreeg je helemaal het gevoel alsof je in het middelpunt van de storm en vernietiging stond! Stevijn kromp in elkaar, sloeg de armen over het hoofd, hij wilde niets meer zien, niets meer horen, niets . . . niets . . . niets . . . ! Plotseling boorde een Spaanse kanonskogel zich in een mast. Met een oorverdovende klap spleet 't bout kapot en daar stortte het gevaarte, onder geweldig kabaal van scheurende zeilen en brekende ra's omlaag, dwars over de kampanje. Overal vluchtten wegduikende mannen. Maar als versteend bleef Stevijn staan. Toen voelde hij, hoe een vuist hem bij de kraag pakte en met zo'n kracht wegslingerde, dat hij tegen de verschansing opsmakte — met geweldig geraas zonk een inktzwarte duisternis op hem neer . . .

Op slag minderde het getroffen schip vaart. Branden braken uit toen de neerstortende mast enkele vuurpotten omver wierp. Meedogenloos vuurden de Spaanse kanonnen . . . .

mijn beste prestatie

door JAAP OUDKERK

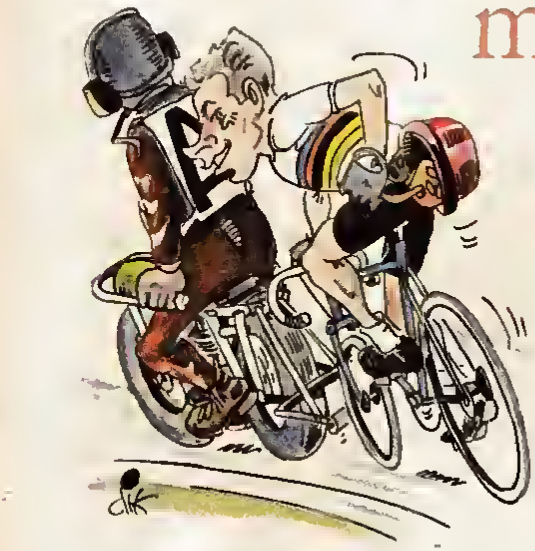

ALS kleine jongen bad ik er eigenlijk nog geen benul van wat ik later zou worden. We hadden thuis een boerderij met mooie dieren, waar mijn vader erg trots op was. Maar of ik later in het bedrijf van mijn ouders zou gaan of dat ik een andere richting zou kiezen, was iets waarmee ik me nog helemaal niet bezighield. Ik speelde Indiaantje met mijn vriendjes in de polder van Oostzaan. Of ging met hen naar de grote schepen kijken die in het Noordzeekanaal voeren. Die schepen kwamen van heel ver. Dat wist je. En ook dat, hoe groot ze nu wel leken, ze eenmaal in volle zee niet meer dan kleine notedopjes waren. En als je dat zag, was eigenlijk elk schip één groot avontuur. We konden er lang en zwijgend naar kijken.

Er kwam natuurlijk een leeftijd dat je je te groot voelde voor het Indiaantje spelen en niet zoveel geduld meer kon opbrengen om lang naar de schepen te kijken. Je wilde meer beweging. Je wilde actie. En het was in deze dagen dat ik me, nog altijd als klein manneke, aanmeldde bij de voorzitter van de sportvereniging De Meteoor in Tuindorp-Oostzaan. Ik zie hem nog de deur van zijn woning opendoen, heel ver naar beneden kijken, als het ware denkend: „Wat moet dat kleine kereltje hier?"

Enfin, ik mocht lid worden. En dat betekende dat ik het spoor van elke gezonde jongen volgde en als voetballer wat tegen de bal trapte. Maar eerlijk gezegd, mij leek dat niet zoveel. Ik voelde me veel meer aangetrokken tot de atletiek. Tot het leveren van persoonlijke prestaties. Ik begon te lopen. Het ene rondje na het andere, almaar mijn uithoudingsvermogen opvoerend. Daarnaast deed ik aan hoogen verspringen. Maar ondertussen had ik toen al heel atletiekmpjes mijn keuze bepaald. Dat kwam omdat ik op een dag met mijn vader mee mocht naar het grote Olympisch stadion. Nee, daar werd toen geen voetballen gehouden. Maar wielrennen, op de grote betonnen baan van mijnheer Bessem. Daar had ik al lang van te voren plaatjes van gezien in de kranten en tijdschriften. Bovendien was de stayer Bakker een huisvriend van ons. Hij kwam vaak bij mijn ouders op de boerderij. En als hij vertelde over zijn races achter de grote motor, luisterde ik ademloos toe en het was alsof er een klein stemmetje in mijn binnenste zei: „Jaap, die kant moet je ook op."

Mijn ouders hadden belangstelling voor het wielrennen. Ik zie ze nog glunderen toen ik op 16-jarige leeftijd mijn eerste fiets kreeg. Hat was er een met een echt racestuur. Nou en daar zat ik hoor. De buurt mocht me zien. Ik begon bij de wielerclub DTS en reed mijn eerste wedstrijd in de ronde van de Wijde Wormer. Ik dacht, nu moet ik mijn ouders laten zien dat Jaap bet héélt, hè. Dus ik moest winnen. Nou ik beb geredan of mijn leven er van af hing. Maar wat ik ook deed, ik haalde het niet. Ik herinner me nog als de dag van gisteren dat Tonny Molenaar uit Krommenie me duidelijk te snel af was. Ik werd derde, maar dat vonden ze bij ons thuis al heel geweldig. En vanaf toen is bet geleidelijk aan hogerop gegaan. Hogerop in de richting van de baansport. Want daar lag toch echt mijn grote voorkeur. Daar had ik als kleine jongen met mijn vader zitten genieten. Had ik gekeken naar de grote stayers van weleer. Mannen als onze vriend Bakker natuurlijk, als Jan Pronk, de Duitser Lohmann en de Italiaan Froslo. Toch begon ik niet als stayer. Ik werd achtervolger. Juiste weten wel dat dan de twee renners elk aan een kant van de baan tegen elkaar beginnen te rijden. De man met de snelste tijd is natuurlijk ook het eerste. En daar gaat het om. Ik vond het prachtig, dat achtervolgen.

Maar toen Tiemen Groen als nieuwe crack kwam opzetten en hij mij duidelijk klopte, wist ik dat ik een andere richting uit moest. Het werd de motor en toen ontmoette ik mijnheer De Graaf, de gangmaker achter wie ik in Parijs wereldkampioen werd. Dat nog als amateur, want ik werkte toen op een Amsterdams scheepvaartkantoor. Maar na die geweldige dag in Parijs stond het voor mij vast boor! Na de Olympische Spelen van Tokio zou ik beroepsrenner wordan. En dat heb ik gedaan. En toen kwam de eerste wedstrijd als prof. Op de overdekte wielerbaan van Zürich. Daar stond ik aan de start met de groten van de wereld. Met mannen als de Spanjaard Timoner en de Belg Proost. Ze zeiden niet veel tegen me. Maar je kon aan alles merken dat ze dachten, daar heb je er weer een. Zo'n nieuwe die gaat proberen het ons moeilijk te maken. Nou hij zal er van lusten! Dat beb ik geweten. Het werd daar in Zürich een geweldig gevecht. Ik startte als laatste en kroop langzaam naar voren. Timoner, de wereldkampioen der profs, lag op kop. Aanval na aanval lanceerde ik, maar ik kwam niet langs de kleine Spanjaard. Ronden lagen we naast elkaar. Totdat bet ineens 'n keer lukte. Ik passeerde de grote Timoner. Dan ben je nog wel geen wereldkampioen, Timoner pakte de eerste plaats trouwens terug, maar je weet dan wel dat je het grote werk in de benen hebt. En dát was mijn grote voldoening in Zurich.

TOM POES en de SCHAT-SCHERVEN

DAT HADJU NIET MOETEN DOEN!
HEEL JUIST OPGEMERKT! ER ZUN GRENZEN. EN EEN HEER VOOR HET HOOFD STOTEN IS...
STOOR NIET.
VLUG! PAK SCHERVEN EN WEG! JIJ OOK, TINO! OPHOUDEN! WE GAAN!
MAAR BAAS, WAAROM VLUCHTEN?
WE VLUCHTEN NIET, SUFFERD, MAAR DIT IS BELANGRIJKER.

ZO, DIE OVERGEHAALDE KWIEBUSSEN HEBBEN HUN PORTIE BEET.
HM, IK DENK DAT ZE WAT ANDERS BEET HEBBEN. ER WAS IETS MET DIE VAAS.
MAAR WAT ERGER IS: ER IS IETS MET MIJ.
IK BEN GEKWETST. IK VOEL STEKEN.
HET IS EEN SCHERF VAN DIE GEHEIMZINNIGE VAAS. ..HM.. DIE ZAL IK MAAR BEWAREN.
GEEN WONDER! U ZAT OP EEN SCHERF!
DANK, NOBELE GINJOOR. U KUNT HIER GERUST WEER EEN POTJE KOMEN BREKEN!
DIT IS VOOR DE SCHADE, VRIEND.
WAT WILT U MET DIE SCHERVEN, BAAS?
LUMEN!
MAAR WAT HEBT U AAN ZO'N WAARDELOZE GELUMDE VAAS?
DAT IS EEN GEHEIM DAT JOU NIETS AANGAAT. VOORUIT, LUMEN!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor post-abonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Nederlandse Antillen** en **Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 386184. P.C.R. 86491. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. ©1965 Walt Disney Productions

Hallo jongens en meisjes van Nederland!

Kijk..! dat zijn **ESMI** rolschaetsen.

en dit.. kun je ermee doen!

Doe mee aan de grote ESMI Jeugdwedstrijd

'n Leuke wedstrijd met méér dan 3000 prijzen. Je mag gratis meedoen.

En kijk 'ns wat 'n prijzen!

5 eerste prijzen van	f 150.-
5 tweede prijzen van	f 75.-
10 derde prijzen van	f 30.-
80 vierde prijzen van	f 10.-

Verder nog 3000 troostprijzen waaronder prachtige driekleuren-balpoints, mooie modelbouw ESMI speldjes enz.

De prijzen worden uitgekozen in waardebonnen waarvoor je dan bijv. kunt kopen:

meisjes- of jongensfietsen, electrische treinen, sjoelbakken, tenten, poppen en poppenwagens, voetballen, **ESMI** rolschaatsen en noem maar op!

Hier zie je 'n model uit de nieuwe ESMI collectie. Bij dit model kun je de besturing zelf regelen.

Hoe kun je meedoen aan de grote ESMI jeugdwedstrijd?

Stap binnen bij 'n ESMI winkelier. De ESMI winkelier herken je aan het ESMI raambiljet. Vraag hem om 'n ESMI folder met het aangehechte wedstrijdformulier. Die folder krijg je gratis hoor! In de folder lees je alle bijzonderheden over de ESMI wedstrijd. Loop nu meteen maar naar de ESMI winkelier en ga gauw van start. Zet er „vaart" achter. Veel succes!

Nú ESMI rolschaatsen kopen met kans het hele aankoopbedrag terug te winnen.